

PREMIS RAMON LLULL 2011

Agustí Villaronga

(Palma, 1953)

El director de cinema i guionista mallorquí Agustí Villaronga va néixer a Mallorca l'any 1953. Llicenciat en història de l'art, de molt jove es va traslladar a Barcelona, ciutat on viu actualment i on ha desenvolupat la seva carrera professional.

En els seus començaments va treballar com a actor a la companyia de Núria Espert i també ha desenvolupat la seva creativitat en altres àmbits del cinema, com ara el vestuari, la direcció artística, la decoració, l'estilisme i la realització de vídeos de moda.

El seu primer treball com a director d'un llargmetratge és de l'any 1984, quan va dirigir *Tras el cristal*. Amb aquesta pel·lícula, el director mallorquí va obtenir diversos premis, entre els quals el Gran Premi del Festival de Cinema de Barcelona, el Premi de la Crítica Especialitzada de Mallorca o el Premi Onda de Madrid. A més, aquest treball es va presentar també a la Selecció Oficial del Festival de Berlín l'any 1986.

Amb el seu segon treball, *El niño de la luna* (1988), Villaronga va aconseguir tres guardons dels premis Goya. Anys més tard arribarien *El pasajero clandestino* (1995) i *99.9* (1997), dos films que l'autor va dirigir per encàrrec. En la cinta *El Mar* (2000), el director s'instal·la en l'univers del poeta mallorquí Blai Bonet i tria Mallorca com a escenari d'una pel·lícula ambientada en la Guerra Civil espanyola. La cinta va obtenir en el Festival de Cinema de Berlín 2000 el Premi Manfred Salzgeber a la innovació.

L'any 2001, Agustí Villaronga rebé el Premi Nacional de Cinema, concedit per la Generalitat de Catalunya.

A part dels seus llargmetratges, el director mallorquí ha dirigit documentals, com ara *Al Andalus*, triat per a la Selecció Oficial INPUT de Bristol.

L'any 2002 va rodar *Aro Tolbukhin*, un projecte de direcció tripartida amb Isaac Racine i Lidia Zimmerman.

El 2010 Villaronga estrena *Pa negre*, basada en l'obra d'Emili Teixidor. La història està narrada amb la visió de la infància i l'adolescència d'un al·lot que viu els obscurs anys quaranta. Amb aquest darrer treball, Villaronga ha aconseguit el reconeixement de l'Acadèmia de Cinema Espanyol, que li atorgà nou premis la nit dels Goya, entre els quals el de millor director. Poc abans, la pel·lícula obtingué 13 guardons de les 15 categories dels II Premis Gaudí de Cinema.

Eulàlia Serra Torres

(Formentera, 1954)

Després d'acabar els estudis a l'escola de les Germanes de la Caritat de Sant Francesc de Formentera, comença a treballar a 14 anys. El 6 de febrer de 1977 es va casar amb Antonio Calafat Serra, que va ser batle a Formentera. Junts dirigeixen l'Hostal Restaurant Bahía a la Savina, on ella va començar a la cuina.

L'any 1998 va quedar vídua i es va fer càrrec dels negocis del seu marit . Des de llavors continua al capdavant del negoci familiar, el qual ha adaptat a la demanda del sector turístic i ha aconseguit que esdevingui un negoci capdavanter del turisme.

En reconeixement a la seva tasca empresarial ha rebut el premi PIMEEF l'any 2000, el premi TANIT l'any 2006 i la Q de Qualitat Turística de l'any 2009-2010 i de compromís de Qualitat Turística SICTED 2010 i 2011.

José Carlos Llop Carratalá

(Palma, 1956)

És un poeta i escriptor que ha cultivat gairebé tots els gèneres literaris. Ha publicat nou llibres de poemes, entre els quals destaquen *La oración de Mr. Hyde*, *La dádiva* i *La avenida de la luz*, que tenen com a base el venecianisme dels darrers anys seixanta. És també l'autor de cinc toms de diaris: *La estación inmóvil*, *Champán y sapos*, *Arsenal*, *El Japón en Los Ángeles* i *La escafandra*; de tres llibres de relats: *Pasaporte diplomático*, *El canto de las ballenas* i *La novela del siglo*, i de cinc novel·les: *El informe Stein*, *La cámara de ámbar*, *Háblame del tercer hombre*, *El mensajero de Argel* i *París: suite 1940*.

L'any 2010 va publicar *En la ciudad sumergida* (RBA), tercer dels seus assaigs després de *Consulados fantasmas* (Di7, 1996) i *Al sur de Marsella* (Olañeta, 2005). També ha prologat obres de Llorenç Villalonga, del Nobel de Literatura jamaicà Derek Walcott, de Robert Graves o de Nancy Mitford, entre d'altres.

Des de fa vint-i-vuit anys col·labora habitualment en premsa diària amb articles d'opinió (*Diario de Mallorca*, *Diario 16*, *El País* i *ABC*).

Alguns dels seus llibres —traduïts a l'alemany i al francès, amb una acollida de la crítica i del públic lector excel·lents— han obtingut diferents premis nacionals i estrangers, com ara l'*Anthropos*, per la seva obra *La tumba etrusca*.

A la seva manera, Llop ja forma part del paisatge mallorquí i palmèsà, al qual a més atorga una de les seves millors cartes de natura. Un crític literari acaba de escriure sobre Llop: «D'aquesta illa han sorgit els seus poemes, que són pura finezza lírica; també els seus diaris, que ens parlen de com ser un home vertader, i les seves novel·les, que aconsegueixen el miracle de retornar-nos una llum difunta. Aquest Llop està encarnat magistralment en el seu nou llibre, *En la ciudad sumergida*, una deliciosa evocació novel·lística del propi passat. No és casual que

aquesta literatura triomfi en els salons francesos, o sia, en un àmbit bastant més culte que el nostre. Perquè la cultura allí encara conserva tot el seu perfum, vingui d'on vingui.»

Isabel Maria Roser Hernández

(Palma, 1974)

Llicenciada en economia per la Universitat de les Illes Balears (UIB) i la Universitat de la Bretanya Occidental (Erasmus 96/97). Especialista universitària per la UIB en gestió i economia mediambiental a l'empresa i experta universitària en RSC per la UNED. Becaria Leonardo da Vinci (UE) a Brussel·les el 1998.

Ha treballat en diferents àmbits tan a escala nacional com europea en el que és, des del 1997, la seva vocació més ferma: el desenvolupament sostenible i les seves variants, tant en el camp de la investigació i la consultoria de qualitat mediambiental com en el de la responsabilitat social orientada a grans empreses i pimes (com, per exemple, Sogecable).

Actualment, i des del 2006, exerceix com a responsable del programa d'RSE de la Fundació Carolina, amb ampliació del seu àmbit d'especialització i relacions a la regió llatinoamericana, organismes supranacionals/multilaterals i a la internacionalització de les empreses espanyoles. La Fundació Carolina és membre del Consell Estatal d'RSE del Ministeri de Treball i Immigració d'Espanya i vocal del Comitè Executiu de la Xarxa Espanyola del Pacte Mundial de Nacions Unides.

És autora de diversos articles i tribunes i de la Guia de RSC en PYMES de l'Observatorio de RSC y la Fundación de la Caja El Monte. Així mateix, col·labora amb les institucions de les Illes Balears realitzant una guia per a l'Institut de Desenvolupament Industrial (IDI) —Guía de Gestión: RSC—, dóna suport a la Direcció General de Responsabilitat Social Corporativa del Govern i a l'Associació Balear ETICENTRE (Pimes de Balears per l'RSE). També és coautora del document de treball de la Fundació Carolina —La RSE de Empresas Españolas en América Latina|| i de la iniciativa XERTATU: ADI (Promoción de la RSE en Pymes en la Diputación Foral de Bizkaia).

És membre (des del 2003), de l'ONG Economistas sin Fronteras, de diversos consells assessors institucionals (Panel Sostenibilidad Sol Meliá, Fundación Alternativas, Diario Responsable, Conferencias BID, Postgrado RSE de la Universidad de Alcalá...), professora de postgraus d'RSE (Alcalá, IE i UIB) i, des de 2008, del col·lectiu d'opinió sobre RSE Alternativa Responsable.

Josep Francesc Quetglas Riusech

(Palma, 1946)

Arquitecte i catedràtic de la Universitat Politècnica de Catalunya. L'any 2009 va ser guardonat amb el Premi Nacional d'Arquitectura i Espai Públic, que atorga el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de la Generalitat de Catalunya. L'atorgament, segons el jurat, es basa en la seva incansable recerca i divulgació d'estudis sobre Le Corbusier incorporats a Massilia. Annuaire d'études corbuséennes i per la seva dilatada trajectòria com a crític d'arquitectura.

Va estudiar arquitectura a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (títol d'arquitecte,1973); com a director del projecte final de carrera va comptar amb Rafael Moneo. Ha estat professor des de 1974 a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona —inicia la docència en les àrees d'urbanisme, estètica i història de l'art i de l'arquitectura, amb els catedràtics Manuel Ribas i Piera, Xavier Rubert de Ventós i Josep Maria Sostres. L'any 1980 es doctorà. Des de 1988 és catedràtic de la Universitat Politècnica de Catalunya, on s'ha especialitzat en la investigació de la història de l'art i l'arquitectura moderna i contemporània.

Dirigeix des de 2002 l'anuari Massilia. Annuaire d'études corbuséennes. Ha organitzat les revistes Carrer de la Ciutat (1977-80), Revista Técnica (1988-89) i Web Architecture Magazine. WAM (des de 1996).

També ha dirigit les col·leccions de llibres "Colección de Arquitectura", per al Col·legi d'Aparelladors de Múrcia (entre 1980 i 1985); la "Biblioteca de Arquitectura", per El Croquis Editorial, Madrid (des de 1992), i el 2006, la revista Quaderns d'Arquitectura i Urbanisme del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya.

Ha publicat els llibres: Escrits col·legials; La casa de Don Giovanni; El horror cristalizado. Imágenes del Pabellón de Alemania de Mies van der Rohe; Pasado a limpio I i II; Artículos de ocasión i, recentment, Les Heures Claires, proyecto y arquitectura en la villa Savoye de Le Corbusier i Pierre Jeanneret.

Durant aquest mes de febrer ha estat el comissari de l'exposició "Le Corbusier en la India" que ha organitzat la Conselleria d'Habitatge i Obres Públiques. Es tracta d'un recull de dibuixos i fotografies del viatge a la India que en 1992 va realitzar un grup d'amics arquitectes formats per Enric Miralles, Benedetta Tagliabue, Elías Torres, Mogens Krutstrup, Jesús Menéndez, Thomas i Helke Bayrle, Götze Stockmann i Valeriano Ferrari.

Úrsula Pueyo Marimón

(Palma, 1983)

Esquiadora paralímpica. Va patir un accident de trànsit quan només tenia 15 anys, a conseqüència del qual li varen haver d'amputar una cama. Però aquesta circumstància aparentment negativa no va aturar les seves aspiracions de superar-se a si mateixa i d'assolir metes més ambicioses. Vital, simpàtica i, sobretot, molt positiva, a Úrsula Pueyo l'accident no li va canviar gens ni mica el caràcter.

Fins que va tenir 22 anys mai no havia vist la neu i tampoc no havia esquiats. Però, en només quatre anys de dedicació, la temporada de 2009 ja aconseguí quatre medalles —tres de plata i una de bronze— en la I Copa del Món Paralímpica d'Hivern, celebrada a l'estació de Solleftea (Suècia); en guanyà dues a la prova d'eslàlom i altres dues a l'eslàlom gegant.

L'any següent va prendre part en els Campionats del Món d'Esquí per a Discapacitats (2010), durant els quals fou la banderera de l'equip paralímpic espanyol i aconseguí classificar-se entre

les millors en tres categories diferents. El mateix any, Pueyo es va proclamar campiona femenina d'esquí de peu en el Campionat d'Espanya d'Esquí Alpí Adaptat, disputat a l'estació d'Aramon Cerler.

El passat mes de novembre, l'esportista balear va ser medalla de plata en la prova d'esquí alpí de Landgraaf (Holanda), preparatòria del Campionat del Món de Sestrières (França).

Úrsula Pueyo ha estat seleccionada per prendre part, dins l'equip espanyol d'esquí alpí, aquest mes de març de 2011 als Jocs Paralímpics d'Hivern a la ciutat canadenca de Vancouver. Participarà en les proves d'eslàlom i d'eslàlom gegant.

Joventuts Musicals de Palma, Maó i Ciutadella

Joventuts Musicals de Palma

Va néixer l'any 1956. És una entitat sense ànim de lucre que ha desenvolupat les seves activitats en l'àmbit de Palma intentant promoure els valors de la música, la cultura i la tolerància.

Li han estat atorgades les qualificacions següents: Premi Ciutat de Palma (1960), Medalla del Cercle de Belles Arts (1985), Àngel d'Or (1986), Medalla d'Or de la Ciutat de Palma (2000), Medalla d'Or del Consell de Mallorca (2007) i Premi Important del Diario de Mallorca.

Joventuts Musicals de Maó

Va néixer l'any 1959 impulsada per un grup de joves estudiants universitaris i un grup de joves de la localitat amants de la cultura, tots ells amb inquietuds socials. Durant més de quinze anys, l'associació es mantingué lligada a l'Ateneu de Maó, en el qual desenvolupava habitualment els seus concerts, amb alternança d'alguns a l'auditori de la casa de la Cultura de Maó.

Fins al moment s'han ofert més de mil concerts públics, dels quals destaquen les 34 edicions del Festival de Música de Maó, que se celebra al Teatre Principal de Maó i que s'ha convertit en un dels certàmens musicals d'estiu més importants del nostre país. A més, Joventuts Musicals de Maó ha organitzat concerts per a les escoles, concursos musicals i diversos cursos de música.

Joventuts Musicals de Ciutadella

Va néixer el 26 d'octubre de 1958, per la qual cosa tenen ja cinquanta-tres anys d'història. És una entitat plenament consolidada i té una forta implantació cultural a Ciutadella.

Des de fa 39 anys organitzen el Festival de Música d'Estiu Ciutadella. El seu programa d'activitats compta també amb els Dilluns de Música i altres concerts, que promouen joves intèrprets locals, nacionals i internacionals, i el CineClub, que té com a objectiu oferir un cinema de qualitat que serveixi com a alternativa al cinema comercial.

Joan Nicolau Garí

(Vilafranca de Bonany, 1945)

Inicià la seva labor en el servei de Protecció Civil del Govern de les Illes Balears l'any 1991. Des de llavors, ha estat el cap d'Operacions del Servei de Protecció Civil de la CAIB, el director del Parc d'Educació Viària i, des del 2003, ha estat el coordinador autonòmic de totes les agrupacions de voluntaris de Protecció Civil de les Illes Balears, fins a la seva jubilació, el dia 20 d'octubre de 2010. El 2005 passa a formar part de l'empresa Gestió d'Emergències de les Illes Balears, SA, dependent de la Conselleria d'Interior, com a tècnic d'emergències amb les mateixes funcions.

Al llarg de la seva trajectòria professional ha impulsat la constitució de cinquanta agrupacions de voluntaris de Protecció Civil a les quatre illes, ha treballat en l'elaboració dels plans d'autoprotecció escolar, en educació viària per a infants i ha impartit cursos per al personal de Protecció Civil, entre altres activitats.

La seva labor continuada en la creació d'agrupacions de voluntaris de Protecció Civil, la seva participació en situacions d'emergència, la seva labor en l'organització de les tasques de neteja de la costa gallega afectada pel vessament de fuel del Prestige, superant els nivells d'exigència reglamentària del lloc que ocupava, són algunes de les tasques desenvolupades al llarg de la seva carrera professional.

L'any 2003 va rebre la Medalla de Plata amb distintiu blau al Mèrit de Protecció Civil en reconeixement a la labor que des del 1991 havia prestat per al foment de voluntariat de Protecció Civil. Així mateix, el 2007 se li va concedir la Medalla al Mèrit de Protecció Civil amb distintiu blanc. Aquesta labor no sols l'ha duta a terme des del seu lloc de treball en l'Administració autonòmica, sinó que, desinteressadament, hi ha dedicat gran part del seu esforç fora del seu horari laboral. Fruit d'això és el fet que actualment són cinquanta les agrupacions de voluntaris de Protecció Civil amb què compten les Illes Balears, amb més de 1.200 membres.

Federació Balear d'Espeleologia

Les primeres exploracions espeleològiques (estudi de les cavitats subterrànies) a les Illes Balears es remunten al segle XIX i conclouen amb els cèlebres descobriments del francès Édouard Alfred Martel a les coves del Drac. A partir de la meitat dels anys 60 es formaren els primers grups espeleològics a Mallorca. La primera organització federativa dels espeleòlegs de les Balears es creà l'any 1972.

Tot i que existia amb anterioritat com a Comitè Balear d'Espeleologia dependent de la Delegació Balear de Muntanya, els primers estatuts de la Federació Balear d'Espeleologia (FBE) són de l'any 1984.

Des de la seva fundació, el Comitè va mantenir una línia de caràcter científic i va fer nombrosos estudis dels carst, que s'han anat publicant a la revista espeleològica Endins,

creada l'any 1974. Es tracta d'una publicació sense ànim de lucre, que ha assolit un grau de reconeixement molt alt per part de la comunitat espeleològica nacional i internacional, i que és considerada com una de les millors revistes científiques de l'Estat i d'Europa en espeleologia i temes relacionats amb el carst.

Fa uns anys la Federació Balear d'Espeleologia va renovar els seus estatuts i va incorporar en el seu objecte social, a més, l'estudi, la conservació i la protecció dels ecosistemes subterranis. De llavors ençà, l'entitat s'encarrega de l'estudi, la conservació, el control i la gestió de zones protegides, com ara la cova des Pas de Vallgornera i el sistema Sa Gleda-Camp des Pou, entre d'altres.

La Federació engloba actualment les agrupacions següents:

- Grup Espeleològic de Llubí
- Agrupació Esportiva Voltors-OJE
- Grup d'Activitats Subterrànies (GAS)
- Grup Espeleològic de les Pitiüses
- Secció d'Espeleologia Unió Excursionista de Menorca (UEM)
- Grup Nord de Mallorca
- Secció d'Espeleologia del Grup Excursionista de Mallorca

Josep Lluís Sureda i Carrión

(Palma, 1923)

Economista mallorquí. Es llicencià en dret a la Universitat de Barcelona (1943) i es doctorà a Madrid (1948). L'any 1953 guanyà la càtedra d'economia política i finances públiques, de Barcelona. Catedràtic d'economia política i hisenda pública de la Facultat de Dret de la UB.

El 1953 impulsà l'establiment d'una facultat de ciències econòmiques a la Universitat de Barcelona i tingué a càrrec seu organitzar-la i posar-la en funcionament (1954-56). Cal esmentar entre els seus estudis Apuntes para la historia de la marina de vela mallorquina en los siglos XVIII y XIX (1940) i les seves col·laboracions a Anales de Economía (1947), La hacienda castellana y los economistas del siglo XVII (1949), Le trésor et le financement de l'économie publique (1959) i El caso de Barcelona Traction (1959). Col·laborà també en les obres col·lectives Un segle de vida catalana (1961), Juicio crítico del Informe del Banco Mundial (1963) i Problèmes du développement économique dans les pays méditerranéens (1962). En els pròlegs a la versió castellana dels treballs d'L. V. Kantorovič (1968) i, més particularment, a la de H. Brochier - P. Tabatoni (1960), assenyala una clara presa de posició metodològica a favor de l'escola clàssica, davant l'ortodòxia convencional establerta del neoclassicisme acadèmic.

És president de la Revista Española de Derecho Financiero. El 1978 fou nomenat vicepresident de la Comissió de Traspassos Estat-Generalitat. Fou president de la Caixa d'Estalvis de Catalunya (1982-84). El 1984 fou nomenat membre del Consell d'Administració i del Consell Executiu del Banc d'Espanya.

Ha tingut un notable paper com a formador d'importantes generacions d'economistes de Catalunya. Membre del Consell General d'Universitats d'Espanya i vicerector de la Universitat de Barcelona. El 2004 li fou atorgada la Creu de Sant Jordi.

Mossèn Antoni Gili Ferrer (a títol pòstum)

(Artà, 1932-Capdepera, 2010)

Mossèn Antoni Gili Ferrer va néixer a Artà l'any 1932. Estudià al Seminari Conciliar de Palma i el 1972 es llicencià en filosofia per la Universitat Pontifícia de Sant Tomàs a Roma.

Exercí de prevere un any i mig a Binissalem (1958), sis i mig (1960) a s'Arracó (Andratx), denou a Artà (1966) i cinc a Algaida (1985).

A partir de 1989 va ser auxiliar de l'Arxiu Diocesà i des del 1990 fins al 2002, prior de l'Anunciació (la Sang) a Palma.

També se'l coneix per la seva gran faceta d'historiador o documentalista. Ha escrit més d'una vintena de llibres, a més d'articles, pròlegs i conferències, que l'han fet mereixedor de molts de reconeixements, com ara els premis d'Investigació de diferents edicions del certàmens literaris —Vila d'Artà||.

L'any 2009 va rebre el Talaiot d'Or, distinció només atorgada a poques persones, la qual cosa demostra la gran importància que té Mn. Antoni Gili dins el poble artanenc. D'altra banda, des de 1993 també forma part de l'obreria de Sant Antoni d'Artà com a capellà. L'any 2009 va divulgar també la història d'Artà del segle XVIII.

Antoni Torrens Gost

(Sa Pobla, 1937)

Farmacèutic, músic i promotor cultural mallorquí. Es llicencià en farmàcia el 1963 per la Universitat de Granada. Tornà a Mallorca el 1967, on començà a exercir. El 1978 s'estableix a sa Pobla i funda la farmàcia Torrens.

Com a músic i promotor cultural, Torrens sol ser l'organitzador de les festes de Sant Antoni Abat al barri de Gràcia, a Barcelona, des de l'any 1992. Des del 1997 és membre organitzador de les Festes de la Mercè de Barcelona. Gràcies a ell, molts de poblers i pobleres es mobilitzen cap a la ciutat comtal perquè els barcelonins participin de les tradicions i dels cants d'aquest poble mallorquí i, sobretot, perquè molts de poblers estudien a Barcelona.

A sa Pobla també organitza les trobades de xeremiers i gegants des del 1994, les sortides dels Dimonis d'Albopàs i dels Tradicionaris de les festes de la patrona del poble, Santa Margalida, pel juliol de cada any.

Va ser el fundador de l'associació poblera Albopàs i és membre de l'OCB.

Entre les seves aficions destaquen la mar, la lectura, la música, la dansa i les festes. El 16 de gener de 2009, Antoni Torrens Gost fou nomenat Clamater 2009 de les Festes de Sant Antoni. El clamater és la persona que apareix un cop acabades les completes (el 16 de gener) per pronunciar el clam ritual "Visca Sant Antoni".

Al llarg de la seva trajectòria com a promotor cultural ha rebut guardons i premis com ara el Premi Ars Magna de la Casa Catalana a Balears (1996), la Medalla d'Honor de Barcelona l'any (1997); l'Escut d'Or de sa Pobla (1998), i el Micròfon d'Argent d'Última Hora Ràdio i Premi Bartomeu Oliver de l'Obra Cultura Balear en la XIII edició dels Premis 31 de Desembre de l'any 1999.

Orfeó Maonès

L'Orfeó Maonès és un digne exponent de les entitats culturals, avui ja centenàries, que la societat civil menorquina ha sabut teixir per salvaguardar els diferents àmbits de la vida cultural de Menorca. Sempre ha estat una de les associacions més destacades del moviment cultural de Menorca.

Així mateix, és un dels orfeons més antics d'Espanya. L'han nodrit, des dels inicis, persones il·lusionades i altruistes, un exemple d'homes i dones que creuen que la vida és quelcom que s'ha d'exercir amb coratge i dignitat, de ciutadans que ens demostren cada dia que no tot en el món és ambició ni recerca de recompenses vanes. L'any passat celebrà el 120è aniversari.

Clar exemple del món en què es va concebre, l'Orfeó Maonès estigué, durant la seva primera època, vinculat als Cors de Clavé, que el dugué a pregonar un missatge de fraternitat i de concòrdia que és essencial en l'ànima dels cors claverians.

En una altra etapa deixa de ser exclusivament una societat coral i esdevé una companyia de comèdies que ha portat als escenaris una quantitat immensa de representacions teatrals i ha esdevingut l'ànima del teatre líric.

Isabel Cerdà Soler (a títol pòstum)

(Palma, 1945- 2010)

Activista de la cultura popular, Isabel Cerdà Soler es va dedicar a la música tradicional nostra, especialment des del seu grup musical Sis Som.

Veïna del Puig de Sant Pere, des de l'any 1978 va col·laborar activament en l'Associació de Veïns del Puig de Sant Pere. Es va dedicar especialment a organitzar les festes populars del barri, i va aconseguir recuperar la processó de barques el dia de Sant Pere amb la Confraria de Pescadors. També va recuperar altres festes tradicionals de la barriada, com ara la cavalcada de reis i els carnivals, i va reivindicar el Pla Especial de Reforma Interior de la zona.

Isabel Cerdà va fundar a Palma, l'any 1978, el grup Sis Som. Ella va posar la veu i la personalitat a una banda que estava integrada també per Eugeni Cañellas, Francesca Adrover, Antoni

Peralta i Joan Guasp. Durant més de 20 anys, el grup es va encarregar de recuperar música tradicional i popular mallorquina. Especialitzada en música de ball de bot, de sala i havaneres, l'agrupació musical també va fer activitats en l'àmbit escolar i va recuperar instruments musicals com ara les ximbombes, els xorracs, els canyissos i els ossos. El disc Fruits de la Terra significà l'adéu d'aquesta banda de música popular.

L'activista cultural va muntar entre 1996 i 2002 l'exposició del convent de les Caputxines, junt amb els seus amics Jaume Llabrés i Aina Pasqual.

Durant els darrers anys de la seva vida va regentar el restaurant Singular, que va obrir la cuina de mercat al barri de la Llotja.

Editorial Mediterrània Eivissa

(Eivissa, 1991)

Editorial, fundada per Marià Mayans i Marí l'any 1991 a l'illa d'Eivissa, que celebra el seu vintè aniversari. Des de 1996 se'n fa càrrec Miquel Costa i Costa. L'objectiu fonamental d'Editorial Mediterrània ha estat donar a conèixer la cultura i la llengua de les Pitiüses pertot arreu.

En la llarga llista de títols que ha publicat, s'hi troben obres de referència per a l'estudi de la llengua catalana i de la geografia i la història d'Eivissa i Formentera, així com reculls de literatura popular, obres d'investigació, contes, poesia, teatre i novel·la, a més de diverses guies turístiques, totes en diferents idiomes, sobre l'entorn i la cultura de les Pitiüses.

Les obres s'han publicat agrupades en diverses col·leccions: recull d'una part important de la tradició oral de les Pitiüses; llibres infantils; llibres de creació literària i llibres d'investigació de temàtica diversa sobre personatges històrics o destacats de les illes o sobre la llengua i la literatura de les Pitiüses, a més d'estudis sobre antropologia, sobre la ciutat d'Eivissa i l'economia tradicional, i llibres de material didàctic.

Editorial Mediterrània edità, l'any 1997, les obres guanyadores dels premis de Narrativa i Narrativa Infantil Ciutat d'Eivissa 1996, convocats per l'Ajuntament d'Eivissa, i l'any 2000, els Premis Vuit d'Agost de 1999, convocats pel Consell Insular d'Eivissa i Formentera. L'any 2000, l'Institut d'Estudis Eivissencs (IEE) atorgà la Menció d'Honor de Sant Jordi a l'Editorial Mediterrània per la seva tasca en la defensa de la llengua i la cultura de les illes Pitiüses.

Associació de Veïns del Terreno

(Palma, 1979)

L'Associació de Veïns del Terreno és una entitat cívica creada l'any 1979 per un grup de veïns de la barriada palmesana. Actualment té 300 socis i ha estat presidida durant els darrers 10 anys per Àngel Domènec. Forma part de la Federació d'Associacions de Veïns de Palma (FAVV), una entitat que es va constituir l'any 80 i que aglutina 45 associacions de veïns.

Durant molts d'anys l'Associació de Veïns del Terreno s'ha caracteritzat per facilitar que als seus carrers es poguessin ubicar serveis socials que, potencialment, podien ser conflictius, com ara albergs, atenció a la sida, centres socioeducatius per a menors en risc, atenció a drogodependents i persones sense sostre. Hi destaquen la Institució Natzaret i el centre per a nins autistes Gaspar Hauser.

A més, la seva gestió ha estat cabdal per aconseguir la nova Unitat Bàsica de Salut El Terreno, ubicada a la plaça Gomila, que millora l'atenció sanitària dels veïns de la barriada.

En aquests moments l'entitat ha aconseguit culminar una reivindicació històrica per al barri: la demolició de l'Hotel Sayonara, que duia prop de 40 anys tancat i abandonat sense que les diferents autoritats hi donassin una solució. El nou solar albergarà un aparcament en superfície per als residents, de 30 places, dues per a persones amb discapacitats i dues àrees d'aparcament per a bicicletes.

La lluita de l'agrupació de veïns se centra ara en la rehabilitació de les zones més degradades del barri, com ara la plaça Gomila, la zona de Joan Miró i Robert Graves. També reivindiquen la remodelació i millora de la piscina de s'Aigua Dolça.

Pel que fa a l'acumulació de locals d'oci de la zona, els veïns del Terreno demanen el tancament d'aquells que causen molèsties al veïnat, com ara problemàtiques de renous i de delinqüència.

Els Ressonadors

És un nou projecte musical que van iniciar els músics eivissencs Omar Gisbert i Joan Barbé l'any 2009, amb l'objecte de reactivar la música popular d'Eivissa i Formentera i acostar-la al públic en general, molt especialment a la joventut. Avui ja tenen dos discs al mercat.

Encara que amb diferències, tenen un antecedent directe i de qualitat en el llegendari grup Uc, que també recollí els sons i el folklore musical de les Pitiüses.

Els Ressonadors es basen en la riquesa musical de les Pitiüses, compaginada amb un so contemporani, i utilitzen per atreure aquest públic els artistes de les formacions actuals de més èxit local i els combinen amb artistes de renom a les Illes.

Es tracta d'un projecte educatiu que té com a objectiu principal el fet que els habitants d'Eivissa i Formentera i, en particular, els joves, puguin conèixer les cançons pròpies de la seva terra d'una manera lúdica a través de l'ensenyament de la música a les escoles de primària i als instituts de secundària de les Pitiüses.

Malgrat formar part d'un projecte jove, la seva tasca ja ha rebut el reconeixement del Premi Savina 2010 de Defensa de la Naturalesa que atorga el GEN.

Manuela de la Vega Llompart

(Madrid, 1958)

Persona plena de vitalitat que compagina a la perfecció les seves tasques al capdavant d'ALCER (Associació per a la Lluita contra les Malalties Renals) i la presidència de l'Associació de Persones amb Diabetis de les Illes Balears amb d'altres, com ara la de comentarista i tertuliana en programes de ràdio i televisió.

Cursa estudis en el Col·legi Madre Alberta. Diplomada en secretariat de direcció internacional i comandaments intermedis, és funcionària de carrera de la Direcció General de Trànsit.

A Mallorca és molt coneguda en l'àmbit social i cultural per la seva implicació en accions que repercuteixen en la salut de les persones que com ella han patit una disfunció renal. Per la tasca de l'associació ALCER Illes Balears, com també per la lluita contra les malalties renals i l'important impuls de la prevenció i difusió dels trasplantaments d'òrgans.